

Milá starší slečno!

Dostavte se 15. října 1925 přesně o 2. hod. odpoledne do pece v krematoriu na Olšanských hřbitovech. Už jste si tu na světě pobyla dost dlouho a je nejvyšší na čase, abyste se odebrala do pekla ku svému blízkému příbuznému Satanáši, který po Vás touží a vzdychá. Nedostavíte-li se dobrovolně, pošle si pro Vás čerty. Nebojte se, že Vám v pekle bude smutno. Je tam takových držkatých čarodějnic víc!

Sotva tento dopis slečna Matylda dočetla, vyřítla se ze svého bytu jen tak, jak po ránu byla, ve spodničce a s myším copánkem v zádu na krku, a rovnou k sousedce paní Anně Bezinkové, kde spustila na celé kolo: „Co voní mi budou posílat psaníčka, voní cuchto ucouraná, voní kastrole nemytej, voni si hleděj svýho a nevtíraj se vo pořádný ženský, voni drbno uličnická!“ A v tomto tónu nesla se přednáška dál k nemalému potěšení všech nájemníků.

To se rozumí, že paní Bezinková nechtěla nechat tyto urážky nepomstěny a proto podala na slečnu Matyldu Regnerovou žalobu pro urážku na cti. Leč slečna Matylda i před soudem trvala na svém přesvědčení, že pozvání do pece jí nikdo jiný neposlal, než její sousedka Anna Bezinková, s kterou je již několik let na válečné noze, a že jí tedy vynadala plným právem. Všecka snaha soudce vrch. rady Dr. Š v a m b e r y o dosažení smíru nesečkala se s porozuměním a tak soudci nezbylo, než odsouditi starou slečnu do vězení na 24 hodin, kterýžto trest byl jí změněn v pokutu 20 Kč. Rozsudek je nepodmínečný, poněvadž obžalovaná ani neprojevila nad svým činem lítosti, ani nejevila ochotu k smíru a naopak své nadávky až do poslední chvíle považovala za správné a úměrné k dané situaci.

„Než bych tej ženskej dala těch dvacet korun, radši puďu do kriminálu!“ prohlásila na konec energicky. Teprve když jí soudce vysvětlil, že pokutu nedostane paní Bezinková, nýbrž že peníz ten připadne do pokladny státní, vyzdvíbla vrchní sukni a z důkladné spodničky vylovila „šrajtoflí“, chtějíc hned zaplatit. „To počkejte, povídá jí pan rada, „až to dostanete úředně. My tady peněz nepřijímáme!“

Čtyřlístek, který nepřinesl štěstí.

(Sedrie v Báňské Bystřici.)

Jednoho dubnového odpoledne ve válečném roce 1918 bílila švarná dívka Mařenka Deáková z Abelové na zahradě plátno. Opodál ledabyle postávaly dvě ženy, jichž však Mařenka nezpozorovala, neboť její zrak byl upřen do sotva vyrostlého jeteliště! Náhle zdálo se jí, že uviděla čtyřlístek, který jí měl přinést štěstí. Rychle se shýbla, ale zatím klamný jetýlek jí zmizel mezi druhými. Mařenka nechtěla se jej však jen tak vzdát. Klekla si do trávy a neměla pro nic jiného smyslu, nežli pro čtyřlístek.

Toho chytře využily obě ženy. Příkradly se tiše k ní netušícím děvčeti a hodily mu

na hlavu jedno z prostěradel, které právě bílilo, a svázaly je tak, že se z něho nemohlo hned tak vymotat. Zatím jí posbíraly plátná za tehdejších 224 korun.

Přes sedm let uplynulo od této doby, aniž by se podařilo vypátrati totožnost oněch zlodějek. Až letos zjistilo neúnavné četnictvo, že to byla Marie Filková a Zuzana Hrnčiarová z Polichna.

Nyní byly souzeny před sedrií v Báňské Bystřici pro zločin loupeže a obě dostaly po šesti měsících žaláře.

—ij—

Drahé fuknutí.

(Před okres. soudem pro přestupky v Praze.)

Obžalovaný řidič elektrické dráhy Kolařík líčil věc jako za zmínku nestojící fuknutí elektrické tramwaye do automobilu. Nic prý se vlastně nestalo. Na voze elektrické dráhy ani barva nebyla setřena, ani jediná tabulka nepraskla a tak prý není ani správné, když toto nepatrné fuknutí definuje se jako srážka.

Leč fotografie poškozeného automobilu mluvily jinou řečí. Šlo o nejtěžší typ českého automobilu „Praga-Grand“ s těžkou zimní karoserií. Tato těžká karoserie byla na dvou místech nahoře proražena naskrz, okénko na padrti rozbito a kromě toho, patrně nárazníkem motorového vozu, byla poškozena benzínová nádržka a to tak, že benzin z ní prýštil.

Továrna Českomoravská ve své automobilce vůz si spravila a správká stála 15.300 Kč a to ještě počítáno v režijní tovární ceně. Mimo to utrpěl úraz jak šofér, automobil řídící, tak ve voze sedící člen správní rady a ředitel továrny.

Obžalovaný řidič vozu elektr. dráhy hájil se tím, že srážku zavinil šofér, který prý neočekávaně v bezprostřední blízkosti „Koruny“ jej předejel a před ním na koleje se postavil. Leč svědecky bylo zjištěno, že automobil později poškozený jel po celých Příkopech velmi volně, nemohl však minouti stanicí „Koruna“, poněvadž v ní stálo několik vlaků elektrické dráhy. Za nimi stál automobil, jsa umístěn podle nových předpisů za nimi a nucen vyčkat, až řada motorových vozů, před ním stojících, dá se do pohybu. Takto stál automobil asi 3 minuty u zastávky „Koruna“. Bylo to o polednách, v době, kdy tato nejnižší snad tepna Prahy bývá passanty ucpána.

Soud po výsledku svědků vynesl rozsudek, jímž obžalovaného řidiče vozu uznal vinným a odsoudil jej do vězení na 48 hodin, odůvodniv svůj výrok tím, že podle vlastního doznání pozbyl řidič elektrické dráhy schopnosti ovládati vůz, k tomu nehledě, že když spatřil automobil, stojící ve stanici na vzdálenost plných 80 m, jak doznává, měl a musil míti možnost srážce zabrániti. Neučinil-li tak, lze to přičísti na vrub buďto neschopnosti anebo lehkomyšlnosti.

Spor ovšem bude míti dozvuky u soudu civilního, kam poškozená majitelka automobilu, Českomoravská továrna, uchýlila se s žalobou o zaplacení 15.300 Kč; rovněž zraněný šofér a ředitel továrny domáhají se žalobami civilními značné náhrady škody.